

International Criminal Court
Mrs. Fatou Bensouda
Prosecutor
Maanweg 174, 2516 AB
Post Office Box 19519
The Hague
The Netherlands

Informace ke stíhání zločinů proti lidskosti páchaných na území České republiky

Ke skutkovým okolnostem :

1. My, signatáři této informace se obracíme na Prokurátorku Mezinárodního trestního tribunálu s informacemi, které po jejich přezkoumání mohou přispět k jejímu rozhodnutí zahájit vyšetřování jednání, které se nám jeví jako zločiny proti lidskosti, označené v čl. 7 odst. 1. písm.f) a h) Římského statutu.
2. Je nám známo z vlastní zkušenosti, z vyprávění postižených, žijících v různých částech světa a taktéž z veřejných zdrojů, hlavně médií, že konkrétní vysocí představitelé justice, politické reprezentace a soudní soustavy, včetně soudu Ústavního, v jejich vzájemné spolupráci vytvořili systém, v jehož rámci soustavně a dlouhodobě způsobovali a způsobují tisícům postižených citelné duševní utrpení a navíc persekují tyto osoby způsobem označeným v Římském statutu jako jednání naplňující skutkové podstaty zločinů postižitelných podle mezinárodního trestního práva.
3. Pokud poukazujeme na soustavné a dlouhodobé páchaní citelného a duševního utrpení, pak máme na mysli situaci, kdy tisíce osob, dnes občanů různých států světa se bezúspěšně domáhaly a stále domáhají, dle jejich nejlepšího přesvědčení, cestou práva, tedy podle zákonů České republiky a v rámci mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, navrácení jejich majetku, především nemovitého, který jim byl zabaven pod různými záminkami v roce 1945 a letech následujících úřady Československa.
4. Mezi tuto skupinu lidí náleží také osoby židovského původu, kterým jejich majetek zabavila Německá říše pro jejich původ již v roce 1939 a letech následujících, kdy vojensky obsadila Československo.
5. Majetek těchto osob židovského původu, místo toho , aby byl po ukončení války navrácen původním vlastníkům, si podržela Československá republika a nebyl v mnoha případech navrácen dodnes. (viz příloha č. 1)
6. Všichni , ze skupiny postižených osob, bez ohledu na jejich národnost , původ nebo náboženské přesvědčení, se nacházející ve stejné právní situaci, tedy v situaci, kdy se domáhají bezúspěšně již po desetiletí navrácení jejich majetku, jsou duševně týráni a

soustavně ponižování Českou republikou, resp. těmi, kdo jménem České republiky, jako její úředníci jednají, kteří konstruovali a stále konstruují další překážky, které znemožňují navrácení majetku těm, kteří ho řádně nabyli, případně právním nástupcům (potomkům) těchto osob.

7. Postižené osoby s velkou nadějí přijaly v roce 1989 zprávu, která se rozšířila po celé planetě, že po desetiletích se v Československu zhroutil komunistický režim, který si vytyčil za cíl společně s ostatními obdobnými režimy postupně ovládnout celý svět. Ovládnutí Československa a jeho struktur v roce 1945 a letech následujících bylo pouze jedním krokem na cestě za světovládou . Součástí strategie ovládnutí jednotlivých států bylo také zničení společenských struktur tehdejší společnosti, zabavením jim jejich majetku a tím odstranění jejich materiální základny, s čímž souvisela následná destrukce jejich dosavadního způsobu života.
8. Tisíce postižených opustily svou zemi a usadily se raději v různých státech světa, které jim poskytly alespoň svobodný způsob života.
9. Československo po roce 1989 vyvolalo přijetím řady tzv. restitučních zákonů velké naděje u postižených , včetně těch rozptýlených po celém světě.
10. První dílčí zklamání přišla ve chvíli, kdy se ukázalo, že restituční předpisy obsahovaly různé restriktivní podmínky, znemožňující těm, kteří volili raději cestu opuštění své vlasti, účinně aplikovat o vrácení jejich majetku. Vyžadovalo se , v rozporu s mezinárodním právem chránícím základní lidská práva, splnění podmínky existence trvalého pobytu na území Československa ke dni účinnosti restitučních předpisů a existence československého státního občanství. Obě podmínky jsou zjevně diskriminační. Ústavní soud , v jeho tehdejší složení, první z nich zrušil, nicméně diskriminační podmínka existence českého státního občanství stále trvá , a to i přes to, že Výbor OSN pro lidská práva v Ženevě opakovaně, v řadě kauz, přijal rozhodnutí, že se jedná o nepřípustnou diskriminaci zakázanou čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. (*viz příloha č. 2*).
11. Mezi postiženými jsou také osoby , jejichž majetek byl uchopen státem bez toho , že by stát disponoval řádným nabývacím právním titulem. Za vlády nacistů a po nich nastoupivších komunistů a jejich nominálních soupeřů, nebylo možné se po desetiletí účinně domáhat vydání takového majetku. Po pádu komunismu však ano, za užití platných občanskoprávních předpisů, na jejichž základě bylo možné a je tak možné dodnes, vyzvat neoprávněného držitele k vydání věci, případně požádat soud na základě žaloby na určení vlastnictví, aby bylo určeno vlastnictví skutečného vlastníka, jehož vlastnický titul nezanikl.
12. V předchozím bodě uvedeným postupem získala řada postižených zpět vládu nad svým majetkem a možnost svobodného nakládání s ním. (*viz příloha č. 3*).
13. Postkomunistické struktury se však nemínily vzdát výtěžků minulé komunistické vlády a především skrze soudy jejichž personální složení nebylo v podstatě změněno, podporované některými, v komunistických dobách etablovanými právními teoretiky, onen postup znemožňovaly vydáváním rozsudků, kterými byly zamítány žaloby osob, které se na české soudy obracely v naději, že jim bude na jejich základě umožněno opětovně nakládat s jejich , po léta zadržovaným majetkem.

14. Po společenské změně v Československu roku 1989, o opodstatněnosti žalob na určení vlastnictví opakovaně rozhodoval jak Nejvyšší soud ČR, tak soud Ústavní. Oba tyto soudy přijaly řadu rozhodnutí z nichž vyplývá, že snaha postižených osob docílit opětovnou držbu jejich majetku pomocí žalob na určení je opodstatněná.

Jedná se příkladně o tyto rozsudky a nálezy:

- a) *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.12.1999, sp.zn. 22 Cdo 1620/1998*
- b) *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.2.2003, sp.zn. 22 Cdo 1115/2002*
- c) *rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2003, sp.zn. 22 Cdo 1949/2001*
- d) *nález Ústavního soudu ČR ze dne 20.3.2001, sp.zn. I ÚS 539/98*
- e) *nález Ústavního soudu ČR ze dne 3.6.2004, sp.zn. III ÚS 50/04*
- f) *nález Ústavního soudu ČR ze dne 21.12.1998, sp.zn. IV ÚS 403/98*
- g) *nález pléna Ústavního soudu ČR ze dne 6.10.1999, sp.zn. Pl.ÚS 9/99*

15. Osoby postižené libovůlí orgánů České republiky se v kontextu publikovaných závěrů přijatých např. v nálezu pléna Ústavního soudu ČR , označeném v bodě 14. písm.g) tohoto podání, mohly oprávněně domnívat, že konečně, na sklonku jejich života se dočkají spravedlnosti a jejich nárokům bude vyhověno.

16. Právní věty nálezu pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 9/99 zní: „ *U soudně rehabilitovaných osob, jež nesplňují podmínku státního občanství a nemohou tudíž uplatnit nárok na vydání dle zákona o mimosoudních rehabilitacích a v jejichž případech byly vysloveny zrušující výroky o uložení trestu odnětí svobody a ně navazující výroky o propadnutí majetku, nedochází tímto k nové expropriaci. Jakkoli tyto osoby nemohou uplatnit nárok na vydání věci dle zákona č. 87/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze v jejich případech apriori vyloučit uplatnění práva na reivindikaci podle občanského zákoníku (viz nález sp.zn. II ÚS 43/94, in: ÚS, sv. 3, s. 99-102). Rozdíl v postavení obou skupin osob, tj. soudně rehabilitovaných, splňujících podmínku státního občanství, a osob tuto podmínku nesplňujících, pro uplatnění práva na vydání věci lze vyjádřit následujícím způsobem. Skupina první v režimu zákona o mimosoudních rehabilitacích je zvýhodněna odstraněním možnosti uplatnění námitky vydržení povinnou osobou, skupině druhé v režimu občanského zákoníku by nezbylo, než čelit této možné námitce držitele věci.“ (viz příloha č. 4).*

17. Ve vztahu k restitučnímu zákonu Nejvyšší soud ČR přijal v jeho rozhodnutí ze dne 27.10.1998, sp.zn. 28 Cdo 49/98 tyto závěry : „*Zákon o půdě v § 6 neupravuje zánik vlastnického práva fyzických osob k nemovitostem. Možnost navrhnout vydání věci, s níž disponoval stát bez právního důvodu, podle tohoto ustanovení nezabavuje vlastníka práva domáhat se svých nároků podle občanského zákoníku.“(viz příloha č. 5).*

18. Postkomunistické struktury si byly vědomy , že nálezy Ústavního soudu jsou v intencích čl. 89 Ústavy České republiky závazné pro všechny orgány i osoby. Rozhodly se proto , za pomoci využití pravomoci prezidenta republiky Václava Klause, provést v řadách soudců Ústavního soudu takovou personální výměnu, která by zaručila změnu dosavadní závazné judikatury Ústavního soudu ČR.

19. První soudcovská garnitura Ústavního soudu České republiky působila od roku 1993, kdy vznikla samostatná Česká republika po rozdělení Československa a byla jmenována ještě prezidentem Václavem Havlem a skládala se, ve své většině, z osob předchozím režimem vězněných nebo jinak perzekuovaných. Nebylo možné od ní očekávat, že by jednak změnila bez existence skutečně závažného důvodu její dosavadní judikaturu a už vůbec ne, že by povolila prosazení principů, které by byly v rozporu s principy na nichž je založen demokratický právní stát, ke kterému se Česká republika v čl. 1 své Ústavy hlásí.
20. Vydáváním majetku jeho vlastníkům po roce 1989 postupovalo velmi pomalu. Těch, kterým nebylo vyhověno, byly tisíce ještě deset let po vzniku samostatné České republiky, tedy v roce 2003. Tito lidé, psychicky týráni neustálými průtahy při projednávání jejich žalob ještě netušili, že nový ministr spravedlnosti za levicovou Českou stranu sociálně demokratickou připravuje opatření, jak znemožnit docílení převzetí jejich majetku za užití prostředků majících charakter zločinů ve smyslu článku 7 odst. 1 písm.h) Římského statutu.

Ke kauze zneužití k vytvoření podmínek k dosažení cíle – zbavení vlastnického práva tisíců osob :

21. Klíčovým spouštěcím okamžikem pro nástup postkomunistických struktur za účelem dosažení jejich cíle zabránit, aby se osoby, kterým Československá republika zabrala jejich majetek, domohly jeho uvolnění k neomezené a nerušené držbě, bylo vydání několika rozsudků v roce 2003, kterými bylo deklarováno stále existující vlastnické právo pana, (argentinského a také rakouského občana) Františka Oldřicha Kinského .
22. Majetek Františka Oldřicha Kinského byl obsazen úředníky Československé republiky v roce 1945, kdy tomuto člověku bylo teprve 8 let, pod záminkou konfiskace jeho majetku v rámci konfiskačních dekretů prezidenta republiky..
23. Konfiskace majetku podle konfiskačních dekretů bylo administrativní opatření, regulované předpisy správního práva a podle nálezu pléna Ústavního soudu, který byl publikován ve Sbírce zákonů pod č. 55/1995 Sb., konfiskacemi podle dekretů měly být postiženy pouze ty osoby, které nesly osobní odpovědnost za události spojené s druhou světovou válkou. (viz příloha č. 6).
24. Čeští soudci, kteří rozhodli ve prospěch žaloby pana Kinského na určení jeho vlastnického práva a určili, že je vlastníkem v žalobách specifikovaných nemovitostí, tak rozhodli proto, že dovodili, že konfiskační správní řízení proti jeho majetku neproběhlo v právním rámci regulujícím konfiskační proces, pokud již vůbec v řadě případů probíhalo.
25. Postkomunistické struktury, etablované v mezidobí také ve strukturách dvou hlavních politických stran v zemi, konkrétně v Občanské demokratické straně, prezentující se sice jako strana pravicová, ovšem se silným nacionálně-socialistickým křídlem, a v levicově zaměřené České straně sociálně demokratické, pochopily, že přestože se jim podařilo zabránit restituci majetku osobám, které nepřežily diskriminační podmínku existence občanství k České republice, mohly by tyto osoby a i osoby další,

docílit spravedlnosti a domoci se jejich nemovitého majetku postupem za užití žalob na určení vlastnictví podávaných mimo rámec restitučních předpisů, a to podle obecných předpisů občansko právních, tak jak se to podařilo již zmíněnému Františku Oldřichovi Kinskému v polovině roku 2003.

U žalob tohoto typu se existence, jinak diskriminační podmínky obsažené v restitučních prepisech, občanství neprokazuje.

26. V létě roku 2003 tak byla cíleně rozpoutána , do té doby nevídaná, mediální kampaň za účelem zastrašení soudců, za užití jejich urážek a také za účelem zhanobení jména Františka Oldřicha Kinského, označováním ho za nacistu , a to i přesto, že od března 1940, kdy mu byly necelé čtyři roky , žil v Argentině a v roce 1945 mu bylo teprve 8 let. (viz příloha č. 7 a č. 8).

27. Mediální hysterie trvala celé léto 2003. Pod jejím pláštěm však čelní politici státu, včetně prezidenta republiky Václava Klause, předsedy vlády Vladimíra Špidly, ministra spravedlnosti Pavla Rychetského, ministra kultury Pavla Dostála a dalších, začali organizovat schůze politických grémií, jednotlivých poslaneckých klubů a schůze právních poradců za jedním jediným účelem. (viz příloha č. 9).

28. Hledal se způsob, který by zabránil osobám postiženým zločiny nacismu a zločiny komunismu, aby se domohly podáním určovacích žalob u civilních soudů, určení jejich vlastnického práva.(viz příloha č.9 a č.10).

29. Pro veřejnost byl v médiích prezentován argument, že se hledá způsob jak zabránit nacistům jako je Kinský, znovu získat jejich dříve konfiskovaný majetek.

30. Jak již bylo uvedeno v bodě 18. tohoto podání , prezidentu republiky se otevřela možnost postupně navrhopvat Senátu nové členy Ústavního soudu, neboť z původních soudců Ústavního soudu někteří zemřeli a dalším vypršelo desetileté soudcovské období.

31. Tak se stal soudcem Ústavního soudu a jeho předsedou exkomunista a tehdejší ministr spravedlnosti Pavel Rychetský. V nově ustanovené sestavě se postupně objevili další tři exkomunisté.

32. Upozorňujeme , že zákonem č. 198/1993 S., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, Parlament České republiky v preambuli zákona konstatuje, že : *„Komunistická strana Československa , její vedení i členové jsou odpovědni za způsob vlády v naší zemi v letech 1948-1989, a to zejména za programové ničení tradičních hodnot evropské civilizace, za vědomé porušování lidských práv a svobod, za morální a hospodářský úpadek provázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, nahrazením funkčního tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužíváním výchovy, vzdělávání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům, bezohledným ničením přírody...“*.

33. V ustanovení § 1 odst. 1 předmětného zákona se pak uvádí : *„ Komunistický režim a ti, kteří ho aktivně prosazovali,*

a) *upíral občanům jakoukoliv možnost svobodného vyjádření politické vůle, nutil je skrývat své názory na situaci ve státě a společnosti a nutil je veřejně*

vysslovovat svůj souhlas i s tím, co považovali za lež nebo zločin, a to perzekucemi nebo hrozbou perzekucí vůči nim samotným, jejich rodinám a blízkým,

- b) systematicky a trvale porušoval lidská práva, přičemž zvláště závažným způsobem utlačoval některé politické, sociální a náboženské skupiny občanů,*
- c) porušoval základní zásady demokratického právního státu, mezinárodní smlouvy i své vlastní zákony a prakticky tím postavil vůli a zájmy komunistické strany a jejich představitelů nad zákon,*
- d) používal k perzekuci občanů všech mocenských nástrojů, a to zejména : - popravoval, vraždil je a žalářoval je ve věznicích a táborech nucených prací, při vyšetřování a v době žalářování vůči nim používal brutální metody včetně fyzického a psychického mučení a vystavování nelidským útrapám, - zbavoval je svévolně majetku a porušoval jejich vlastnická práva, - znemožňoval jim výkon zaměstnání , povolání nebo funkce a dosažení vyššího nebo odborného vzdělání,- zabraňoval jim svobodně vycestovat do zahraničí či vrátit se svobodně zpět, - povolával je k výkonu vojenské služby v Pomocných technických praporech a Technických praporech na neomezenou dobu,*
- e) pro dosažení svých cílů neváhal páchat zločiny , umožňoval jejich bezrestné páchání a poskytoval neoprávněně výhody těm, kteří se na zločinech a perzekucích podíleli,*
- f) spojil se s cizí mocností a od roku 1968 udržoval uvedený stav pomocí jejich okupačních vojsk..*

34. Pro postižené osoby svévolným zbavováním majetku komunistickým režimem, byla instalace hned čtyř exkomunistů do patnáctičlenného grémia soudců Ústavního soudu ČR políčkem do tváře.

35. Po řadě schůzek a porad , tehdejší předseda vlády, Vladimír Špidla oznámil, že bylo dosaženo , při hledání cesty jak nepřipustit další možnost úspěšně dosáhnout výroku soudu o určení vlastnického práva ke konkrétní nemovitosti, shody v tom, že místo zamýšlené změny Ústavy , bude prosazena změna interpretace stávajících zákonů a tím i postupná změna judikatury soudů. Tato cesta předpokládala získání pro uvedený záměr příznivé judikatury Nejvyššího soudu ČR a soudu ústavního. (viz příloha č. 9 a č 10).

36. Ke změně občanského zákoníku, nebo restitučních předpisů zákonodárnou cestou, neměli postkomunisté dostatek politických sil v Parlamentu.

37. Již v červenci roku 2003 vyzval tehdejší ministr spravedlnosti Pavel Rychetský Nejvyšší soud ČR k zaujetí „jednotného stanoviska“ k restitucím. Přitom pod pojmem „jednotné stanovisko“ je třeba rozumět rozhodnutí , kterým by bylo vysloveno, že nelze vyhovět žalobám podle obecných předpisů občanskoprávních. Tedy ani žalobám na určení vlastnictví.

38. S ohledem na rychlost rozhodování Nejvyššího soudu ČR bylo Pavlu Rychetskému vyhověno skutečně promptně, a to již dne 11.9.2003 rozhodl velký senát občanskoprávního kolegia výrokem: „ *Oprávněná osoba , jejíž nemovitost převzal stát v rozhodném období od 25.2.1948 do 1.1.1990 bez právního důvodu, se nemůže domáhat ochrany vlastnického práva podle obecných předpisů (zejména podle §126 odst. 1 ObčZ) , a to ani formou určení vlastnického práva podle § 80 písm.c) o.s.ř.“*

V uvedené právní větě eufemismus „*Oprávněná osoba , jejíž nemovitost převzal stát...*“ ve skutečnosti nahrazuje skutečnosti odpovídající vyjádření „*Oprávněná osoba, jejíž nemovitost uzurpoval stát ...*“.

39. Tento judikát Nejvyššího soudu ČR, v první řadě přijatý na základě politické objednávky, porušoval ústavnost státu, protože nerespektoval již vyhlášené předchozí nálezy Ústavního soudu ČR, vyjadřující zcela odlišný právní názor. Porušoval tedy ústavnost země.
40. Ostatně , vydaný judikát nebyl přijatelný ani většině soudců občansko právního kolegia. Byl odmítnut v poměru 17 soudců proti, 12 pro. Navíc se nevypořádal z časového hlediska s obdobím od května 1945 do 25.2.1948, ve kterém komunisté postupně převzali moc ve státě a po únoru 1948 zahájili bezbřehé represe.
41. Nelze přehlédnout, že zápas mezi demokraticky smýšlejícími soudci na jedné straně a postkomunisty na straně druhé pokračoval také v květnu 2004. Na zasedání občansko právního a obchodně právního kolegia Nejvyššího soudu ČR nedošlo ke schválení onoho judikátu k opublikování v oficiální Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Stal se tak závazným pouze pro strany sporu a pouze pro ty soudy, které v něm rozhodovaly.(viz příloha č. 12).
42. Pro úplnost signatáři uvádí, že právní dikci věty citované v bodě 38. tohoto podání se v České republice rozumí tak, že osoba jejíhož majetku se zmocnil stát prostou okupací , o tento majetek přichází fakticky vyvlastněním bez náhrady, a to teprve po desetiletích jeho okupace, na základě restitučních zákonů přijatých demokratickým zákonodárcem, demokratického a právního státu vzniklého v roce 1993, jako právní nástupce Československa!
43. Výše uvedeným výkladem došlo k flagrantnímu pohrdání Listinou základních práv a svobod, konkrétně jejím Čl. 11 odst.4, který zní : „*Vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu .*“
44. Snaha tehdejšího ministra spravedlnosti Pavla Rychetského získat od Nejvyššího soudu ČR všeobecně závazný judikát , vyšla naprázdno a navíc získaný judikát nepokrýval období od konce druhé světové války do 25.2.1948. (Jde o den, který je vnímán jako den úplného ovládnutí Československa komunisty).
45. Osoby jejichž nemovitý majetek uchvátil československý stát před 25.2.1948 nebyly oprávněny požadovat zpětné vydání jejich majetku za užití restitučních předpisů, neboť nesplňují časový předpoklad pro jejich zařazení mezi tzv. oprávněné osoby.
46. Nemožnost zařazení mezi tzv. oprávněné osoby se navíc týkalo všech fyzických osob, které nesplňovaly diskriminační podmínku československého státního občanství.
47. Ministr spravedlnosti Pavel Rychetský a další osoby hledaly cestu jak znemožnit předání neoprávněně drženého majetku státem zpět do rukou skutečných vlastníků tohoto majetku nebo jejich potomkům.

48. Po jmenování Pavla Rychetského do funkce předsedy Ústavního soudu se tento rozhodl dohlédnout na rozhodování o ústavní stížnosti již zmíněného Františka Oldřicha Kinského ve věci vedené pod sp.zn. II.ÚS 14/04 „byl ustanoven“ do funkce soudce zpravodaje a přesto, že stěžovatel namítal jeho podjatost ve věci, se sám, z rozhodování nevyločil, jak by se očekávalo pro jeho předchozí „angažmá“ ještě v roli politika při snaze zabránit panu Kinskému jeho snaze se cestou práva domoci opětovaného převzetí jeho majetku.
49. Sám proces projednávání stížnosti před Ústavním soudem pak jako předseda zmanipuloval za pomoci dalších soudců tak, že bez toho, aby byly dány procesní předpoklady pro přijetí stanoviska Ústavního soudu, tak jak je upravuje § 23 zák.č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, byla věc postoupena k posouzení plénu Ústavního soudu. (viz příloha č. 13).
50. II.senát Ústavního soudu, za účasti předsedy Ústavního soudu Pavla Rychetského, zasedajícího v něm v postavení soudce zpravodaje, tedy osoby, která má zásadní vliv na rozhodnutí o ústavní stížnosti, předložil věc plénu se záminkou, že má právní názor odchylný od právního názoru vysloveného v nálezech Ústavního soudu pod sp.zn. I.ÚS 539/98 a IV.ÚS 403/98.
51. Výše označené nálezy však řešily otázku možnosti soudního uplatnění ochrany vlastnického práva podle občanského zákoníku ve vztahu k majetku, k jehož fyzické okupaci došlo v období mezi 25.2.1948 do 1.1.1990.
52. Nálezy se nezabývaly otázkou vlastnického práva do něhož mělo být zasaženo různými postupy státu před, v bodě 51. , vymezeným obdobím.
53. Oproti tomu ústavní stížnost podaná Františkem Oldřichem Kinským byla skutkově pevně ukotvena právě v období před 25.2.1948, tedy v období na které restituční zákony nedopadají!
54. Argumentace odůvodňující předložení podané ústavní stížnosti k posouzení pléna Ústavního soudu za účelem získání jeho stanoviska, byla jednoznačně účelová. Cílem bylo splnění politické objednávky, sledující docílení změny judikatury ve vztahu k osobám, jejichž majetek okupuje stát v tom směru, aby si jej stát mohl i nadále, v rozporu s jeho mezinárodními závazky, (např. s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech), podržet.
55. II.senát Ústavního soudu se nenacházel v postavení, kdy by bylo nutné řešit problematiku konkurence restitučních předpisů a obecné úpravy podle občanského zákoníku a měl o podané stížnosti rozhodovat sám.
56. Tím však, že se plénum Ústavního soudu rozhodlo přijmout k řešení otázku konkurence restitučních předpisů a obecné úpravy podle občanského zákoníku, předloženou mu II.senátem Ústavního soudu, ve formě stanoviska, postupovalo zcela mimo rámec vymezený mu zákonem o Ústavním soudu. Tedy bez kompetence k takovému postupu.
57. Ukázalo se, že politické zadání postkomunistických struktur reprezentovaných u Ústavního soudu především ve vůdčí osobě jeho předsedy Pavla Rychetského,

převládlo nad veřejným zájmem chránit ústavnost země především na poli ochrany lidských práv.

58. Teprve rozhodnutím ve formě stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 1.11.2005 vytvořilo jedenáct soudců Ústavního soudu podmínky pro zvrát dosavadní judikatury a navíc zmanipulovalo výklad restitučních předpisů tak, že jim nově přisoudilo dokonce charakter vyvlastňovacích předpisů, a to navíc bez odpovídající náhrady, kterou zajišťuje všem čl. 11 odst. 4 Listiny základních práva a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. (*viz příloha č. 11 a č. 13*).

*K charakteru stanoviska Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2005, sp.zn. Pl.ÚS-st. 21/05
jako zločinu proti lidskosti*

59. Odůvodnění stanoviska obsahuje ve vztahu k dosavadní judikatuře Ústavního soudu, vážící se k restitučním zákonům, zvrát v tom smyslu, že dovozuje, že restituční zákony legalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát získal konfiskacemi, znárodněním a dalšími majetkovými opatřeními. Pod tímto termínem se skrývá eufemistické označení převzetí věci státem bez právního důvodu, čemuž se rozumí jako fyzická okupace, či uzurpace věci.

60. Výše popisované stanovisko, přijaté 11 soudci pléna Ústavního soudu, zasáhlo životy stovek a tisíců osob, které se v roce 2005 a v letech následujících domáhaly práva na opětovné převzetí jejich majetku devastujícím způsobem, který zasáhl do samé lidské podstaty těchto osob postižených stanoviskem a působí jim do současnosti duševní utrpení s dopadem na jejich zdraví a způsob jejich života.

61. **My, signatáři tohoto podnětu jsme názoru, že stanovisko pléna Ústavního soudu České republiky, ze dne 1.listopadu 2005, sp.zn. Pl.ÚS-st.21/05, které způsobilo a stále způsobuje neoprávněné zadržování především nemovitého majetku v rukou České republiky a v rukou od ní odlišných subjektů a zároveň způsobuje značné, především psychické útrapy, má zločinný charakter, který je nutné pro jeho rozsah a systematičnost považovat za zločin spadající do kategorie mezinárodního práva trestního a podle čl.5 písm.b) Římského statutu, je nutné jej označit jako **ZLOČIN PROTI LIDSKOSTI**.**

62. Jsme názoru, že osoby ve významných státních a politických funkcích a v jiném vlivovém postavení, o kterém bude pojednáno níže, naplnily svým jednáním skutkovou podstatu mezinárodního trestného činu zločinu proti lidskosti jako přímí pachatelé tohoto zločinu, nebo jako návodci pachatelů, případně jejich pomocníci.

63. S ohledem na skutkové okolnosti vztahující se k přijetí stanoviska Ústavního soudu a jeho dopadu do sféry základních lidských práv obětí označeného zločinu, se nám jeví nepochybným, že došlo k jednání ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm.h) a písm. g) Římského statutu.

64. Toto jednání nesmí zůstat bez povšimnutí mezinárodního společenství, konkrétně zemí – signatářů Římského statutu a jimi vytvořeného mezinárodního trestního tribunálu.

65. My, signatáři této informace , poukazujeme na to, že přijetím stanoviska Ústavním soudem došlo k položení základu pro systematický útok proti vlastnickému právu velké skupiny osob, rozdílného pohlaví, rozdílné státní příslušnosti, které identifikuje a spojuje jejich stejná právní situace. Jde o skutečnost, že jsou osobami jejichž majetek uzurpovala Československá republika bez řádného nabývacího titulu. Její právní nástupce Česká republika, prostřednictvím jejího Ústavního soudu od 1.11.2005 znemožňuje předání, s odvoláním se na stanovisko, onoho majetku zpět do jejich rukou, případně do rukou jejich právních nástupců s odvoláním se právě na stanovisko Ústavního soudu z roku 2005.
66. Jsme názoru, že pojem perzekuce ve smyslu čl.7 odst. 2 písm g) Římského statutu je naplněn , neboť s odkazem na stanovisko dochází při jeho aplikaci obecnými soudy v České republice k závažnému zbavování práva vlastnit majetek a práva na spravedlivý proces, což je v rozporu s mezinárodním právem.
67. Perzekuované osoby jsou „výkonem spravedlnosti“ v České republice zároveň mučeny ve smyslu čl. 7 písm.f) Římského statutu. Soudy si musí být vědomy, již s ohledem na vzdělání soudců, že stanovisko bylo přijato v rozporu se zákonem o Ústavním soudu a je obsahově protiústavní, neboť zbavilo velkou skupinu osob práva domoci se zpětného převzetí jejich majetku a že dalším odpíráním spravedlnosti dochází k psychickému týrání, tedy mučení , těchto osob. Přitom postižené osoby jsou zcela v moci českých soudců, neb bez jejich rozhodnutí okupovaný majetek zpět cestou práva bez užití svépomoci nezískají.
68. Postkomunistické struktury tak vytvořily podmínky pro vzrůstání společenského napětí ve společnosti, které s ohledem na všeobecnou nespokojenost, s rozsáhlou korupcí v České republice a s rozkrádáním státního majetku, za účinné pomoci příslušníků politických stran, podílejících se na moci ve státě a na ně navázaných „spřátelených“ struktur, hrozí společenským výbuchem a krveprolitím.
69. Římský statut vstoupil pro Českou republiku v platnost podle jeho článku 126 odst. 2 dnem 1. října 2009. Ratifikační listina české republiky byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů , deponitáře Statutu dnem 21. července 2009.
70. My, signatáři této informace, nespátřujeme naplnění skutkové podstaty mezinárodního trestného činu Zločinu proti lidskosti pouze ve vlastním přijetí stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 1.11.2005, sp. zn. Pl. ÚS –st. 21/05, **ale hlavně a především jeho aplikací na stovky a tisíce osob, které se obrátily v důvěře na české soudy** s jejich žalobami na určení vlastnictví, žalobami na vydání věci, žalobami pro zmatečnost a žalobami na obnovu řízení a jejich žalobám nebylo vyhověno s odkazem na označené stanovisko Ústavního soudu.
71. K zamítání žalob, typově označených v předchozím bodě, docházelo i po 1. říjnu 2009 a dochází i nyní, a to s odkazem na po 1.11.2005 vytvořenou výkladovou konstrukcí Ústavního soudu, podle které stanovisku Ústavního soudu má být přiznána všeobecná závaznost, a to v rozporu s vůlí zákonodárce, který v zákoně o Ústavním soudu výslovně stanovil závaznost stanoviska pléna Ústavního soudu pouze senátu, který si stanovisko , tedy názor, vyžádal.

72. V bodě 71. označeným způsobem porušil Ústavní soud ústavnost, porušením dělby moci mezi orgány státu, neboť zákonodárce výslovně určil, že Ústavní soud rozhoduje ve věci samé nálezem a v ostatních věcech usnesením. Stanovisku pléna přisoudil v ustanovení § 23 zák.č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu závaznost pouze pro senát, který si je vyžádal.

73. Skutečnost, že sám Ústavní soud porušil ústavnost při přijetí jeho stanoviska z 1.11.2005, musela být v minulosti a musí být i nyní zřejmá všem soudcům obecných soudů, kteří byli nebo jsou nyní povoláni k rozhodování o žalobách, typově označených v bodě 70. . Všeobecně platí, a to i České republice, že „Iura novit curia“.

74. Přesto tyto osoby soudců, rozhodujících o základním lidském právu vlastnit majetek, přes upozornění žalobců, domáhajících se plného výkonu jejich vlastnických práv, na neústavnost stanoviska Ústavního soudu onu skutečnost ignorují, a to již dlouhodobě. Principy, na kterých je, alespoň nominálně, Česká republika založena, neaplikují a odpírají poskytnout skutečným vlastníkům, tj. těm, jejichž majetek byl uchopen státem bez řádného nabývacího titulu, poskytnutí spravedlnosti tím, že by označily skutečného vlastníka a donutily neoprávněné držitele jejich neoprávněnou držbu vydat.

75. Nelze nezmínit, že Česká republika deklaruje skrze znění Čl. 1 odst. 2 její Ústavy, že :
„*Česká republika dodržuje závazky, které pro ní vyplývají z mezinárodního práva*“.

76. Čl. 1 odst. 2 Ústavy se vztahuje na tzv. mimosmluvní část mezinárodního práva, jde o základní principy mezinárodního práva ; tj. vztahuje se na mezinárodní obecně závazné obyčejové normy. Sem náleží :

- ❑ *Poctivé dodržování závazků*
- ❑ *Svrchovaná rovnost států*
- ❑ *Územní celistvost*
- ❑ *Nepoužití síly*
- ❑ *Pokojné urovnání sporů*
- ❑ *Nevměšování se do vnitřních záležitostí*
- ❑ *Spolupráce států*
- ❑ *Sebeurčení národů*
- ❑ *Neporušitelnost hranic a*
- ❑ *Respekt k lidským právům a základním svobodám.*

Vztahuje se tak i k zákazu páchání zločinů proti lidskosti.

77. Lze proto přijmout závěr, že s ohledem na skutečnost, že Čl. 1 odst. 2 Ústavy má charakter speciální normy vůči všem ostatním ustanovením Ústavy, tedy i ve vztahu k článkům Ústavy, které zajišťují imunity pro ústavní činitelé České republiky, Ústava žádnou ochranu před aplikací Římského statutu na osoby, které spáchaly zločiny proti lidskosti neposkytuje a mohou být souzeny Mezinárodním trestním tribunálem.

78. Pokud v bodě 77. předkládáme Prokurátorovi Mezinárodního trestního tribunálu úvahu o místě, kde by měly být osoby, o kterých se domníváme, že spáchaly a páchají na území České republiky zločiny proti lidskosti stíhány, pak tak činíme proto, že nevěříme tomu, že by Česká republika vůbec zahájila stíhání těchto osob, natož , aby je případně i potrestala.
79. Nevěříme tomu, že by řízení před orgány České republiky bylo vedeno nezávisle nebo nestranně v souladu s normami řádného soudního řízení, uznávanými mezinárodním právem, které by bylo za daných okolností slučitelné s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud.
80. Tak jak jsme poukázali na , dnes v mezinárodním kontextu známou kauzu Františka Oldřicha Kinského jako na příklad bezbřehé manipulace s právním řádem České republiky, sledující znemožnění nápravy zločinů komunismu spáchaných od roku 1945 do roku 1990 na území Československa, tak v této části naší informace předkládáme příklad, který nás utvrzuje v přesvědčení, že nelze věřit úřadům české republiky pověřeným zjišťováním trestné činnosti a potrestáním pachatelů takové činnosti. Nevěříme, že budou účinně respektovat mezinárodní závazky České republiky, vyplývající pro ni na poli potírání zločinů podle mezinárodního trestního práva.
81. Jde o příklad kauzy paní Ivanky Kohoutkové, občanky Německé spolkové republiky, dříve občanky Československa, která se rozhodla společně s manželem a dětmi opustit Československo a usadit se v Německé spolkové republice.
82. Rozhodnutí paní Kohoutkové a jejího manžela je stálo ztrátu veškerého majetku, včetně rodinného domu, který s manželem jako mladí vlastnoručně zbudovali. Kromě toho však byli manželé v nepřítomnosti odsouzeni do žaláře.
83. Po oficiálním odevzdání moci ve státě komunistickými strukturami a zakotvení demokratických principů do demokratických rádu Československa, se paní Kohoutková, již jako vdova, přihlásila do restitučního procesu jako tisíce dalších postižených osob zločiny komunismu.
84. Bohužel z úspěšné restituce byla vyloučena aplikací diskriminačního opatření proti její osobě, zakotveného do právního řádu Československa a převzatého nástupnickou Českou republikou. Jde o diskriminaci na základě občanství, kdy osoby, které nejsou občany České republiky, jsou vyloučeny z možnosti získat zpět zabavený majetek.
85. Paní Kohoutková, která s její právní věcí neuspěla před soudy České republiky, které všechny , (ve všech instancích), proti ní uplatnily označený diskriminační postup, předložila její věc k posouzení Výboru OSN pro lidská práva. (dále jen Výbor). Bylo jí totiž známé, že Česká republika přistoupila k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech , (dále jen Pakt), pro Československo vstoupil v platnost již 23.3.1976 a byl publikován ve Sbírce zákonů sdělením Ministerstva zahraničních věcí č.120/1976 Sb. .
86. Výbor její stížnost přijal a vedl ji pod označením Communication No. 1448/2006. Podanou stížnost shledal jako přijatelnou a o jejím obsahu rozhodl dne 17. července 2008 tak, že přijal pod bodem 8. názor, že **proti paní Kohoutkové byl uplatněn**

diskriminační postup, a tedy, že článek 26 Paktu , zakazující diskriminaci na základě jakéhokoli důvodu byl porušen.

87. Výbor dále připomněl v bodě 9., že Česká republika je zavázána Paktem poskytnout paní Kohoutkové efektivní (účinnou) náhradu , včetně kompenzace za nemovitosti, pokud je již nelze vydat. V neposlední řadě připomněl České republice, že by měla zjednat nápravu v její legislativě tak, aby všem osobám byla zajištěna rovnost před zákonem a stejná právní ochrana.
88. České republice dal dále Výbor lhůtu 180 dní nato, aby Výboru byla podána zpráva o způsobu, který Česká republika použije za účelem vypořádání paní Kohoutkové.
89. Reakcí České republiky bylo ostentativní mlčení.
90. K urgenci paní Kohoutkové jí Výbor, prostřednictvím ředitele divize lidských práv a smluv , pana Ibrahima Salami, dopisem ze dne 14. července 2010 sdělil, že přes dotaz Výboru na stav věci, Česká republika Výboru neodpověděla.
91. Paní Kohoutková proto, prostřednictvím advokáta Mgr. Jaroslava Čapka, za užití zákona č. 106/1990 Sb., o svobodném přístupu k informacím, požádala vládního zmocněnce JUDr. Víta A. Schroma o zaujetí jasného stanoviska k postoji vlády k závěrům přijatým Výborem v její právní věci.
92. Dne 23.10.2010 obdržel advokát Mgr. Čapek odpověď JUDr. Víta A. Schorma, ze které je zřejmé, že vláda nemíní názory Výboru respektovat a přitom se odvolal na letité usnesení vlády České republiky ze dne 22.5.2002 č. 527. Česká republika tedy není subjektem mezinárodního práva, který by poctivě dodržoval své závazky.
93. Tak bylo postaveno najisto, že exekutiva České republiky nemíní respektovat mezinárodní závazky státu, a proto se paní Kohoutková obrátila na justici. Nejprve se snažila přesvědčit ministerstvo spravedlnosti, aby jí vyplatilo hodnotu rodinného domu, který jí nebyl vydán. Bohužel, bez úspěchu. Obrátila se proto civilní žalobou dne 23.5.2011 na soud.
94. Soud žalobě paní Kohoutkové nevyhověl a své negativní rozhodnutí opřel o argument, že nárok žalobkyně je promlčen, neboť měla svůj nárok uplatnit u soudu do tří let od právní moci rozsudku, vydaném v řízení ve kterém byla diskriminována.
95. Takovým řízením bylo řízení restituční, ve kterém byla diskriminována na základě jejího státního občanství. Toto řízení bylo ukončeno pravomocně 21.1.1999. V této době však ještě nebylo autoritativně zjištěno, že byla v řízení diskriminována a kdo , který subjekt, je za diskriminaci odpovědný. Tuto skutečnost zjistil Výbor teprve v roce 2008 a vědomost o tom, že paní Kohoutkové vznikla škoda neochotou České republiky respektovat názor Výboru a kompenzovat ji , zjistila až v září 2010.
96. Zákonem stanovená tříletá promlčecí doba do dne podání žaloby tedy jednoznačně neuběhla.
97. Podanému odvolání proti rozsudku soudu první instance však odvolacím soudem vyhověno nebylo a rozsudek soudu první instance byl potvrzen .

98. Je tak na uvedeném příkladu kauzy paní Kohoutkové zcela zjevné, že se v České republice také justice , včetně soudů, postavila na stanovisko , že se závěry Výboru a tedy ani ustanovení Paktu na území České republiky respektovat nebudou .
99. V bodech 81. až 98. podáváme Mezinárodnímu trestnímu tribunálu důkaz na jedné kauze, který je snadno ověřitelný u Výboru, soudními spisy vedenými v kauze paní Ivanky Kohoutkové u soudů České republiky a v neposlední řadě v klientském spisu Mgr. Jaroslava Čapka, advokáta v Hradci Králové , o negativním přístupu orgánů České republiky, které jsou prorostlé postkomunistickými strukturami, k plnění jejich mezinárodních závazků.
100. K prosazení cílů vytyčených ve Statutu Mezinárodního trestního tribunálu nelze podle nás očekávat, že orgány České republiky přistoupí k důslednému vyšetřování jednání, které v tomto našem oznámení považujeme za zločin proti lidskosti ve smyslu Článku 7 odst.1 písm. f) a h) Statutu. Považujeme za jedině účinný postup , pokud to bude Prokurátor Soudu, kdo zahájí a povede vyšetřování podle Článku 15. odst.1 Statutu.
101. K podpoře účinného vyšetřování se signatáři této informace zavazují poskytnout a průběžně poskytovat Soudu osobní svědectví, listinné důkazy, které mají ve svém držení, nebo jim jsou dostupné a jinou potřebnou součinnost.
102. Signatáři dále věří , že se postupně připojí další osoby podporou této informace nejen z řad postižených občanů České republiky, ale i občanů dalších členských států Organizace spojených národů.

K osobám, o kterých se má zato, že se dopustily jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty mezinárodního zločinu - zločinu proti lidskosti

103. Za jednu z hlavních osob, která propagovala a organizovala přijetí opatření, která způsobují dlouhodobá utrpení stovkám a tisícům osob, v důsledku znemožnění realizace jejich práva na navrácení neoprávněně zadržovaného majetku je třeba označit osobu JUDr. Pavla Rychetského.
104. JUDr. Pavel Rychetský, současný předseda Ústavního soudu České republiky se svou rolí , kterou při poškozování základních lidských práv a psychické mučení stovek a tisíců osob zastával, nijak netajil a chlubil se jí i v médiích. (viz příloha č. 14)
105. Na jednání JUDr. Pavla Rychetského se však podíleli další, bez jejichž pomoci by sám nebyl schopen uskutečnit jím sledovaný cíl, který považují signatáři této informace za zločin proti lidskosti.
106. Jde v první řadě o soudce Ústavního soudu, kteří společně s JUDr. Rychetským prosadili, (přes upozornění jejich kolegů - JUDr. Elišky Wagnerové a JUDr. Miloslava Výborného na charakter přijímaného stanoviska Ústavního soudu, sp.zn. Pl.ÚS –st.21/05, jako na opatření protiústavní a vyvlastňující majetek bez náhrady,

zcela mimo rámec právního řádu České republiky), přijetí vpředu označeného stanoviska. (viz příloha č. 13)

107. Své postavení soudců Ústavního soudu zneužili, při útoku na základní lidská práva postižených stanoviskem Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS –st.21/05, tito soudci :

- JUDr. Stanislav Balík
- JUDr. František Duchoň
- JUDr. Vlasta Formánková
- JUDr. Vojen Güttler
- JUDr. Pavol Holländer
- JUDr. Dagmar Lastovecká
- JUDr. Jiří Mucha
- JUDr. Jan Musil
- JUDr. Jiří Nykodým
- JUDr. Michaela Židlická

108. Signatáři této informace dávají Prokurátorovi Mezinárodního trestního tribunálu na vědomí, že stanovisko Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS –st.21/05 sice bylo přijato 1.11.2005, tedy před vstupem Římského statutu Mezinárodního trestního tribunálu pro Českou republiku (k tomu došlo dne 1.10.2009) nicméně, stanovisko Ústavního soud je aplikováno do současnosti, tedy je aplikováno vůči jeho obětem i po 1.10.2009.

109. Opatření ve formě předmětného stanoviska Ústavního soudu, které považují signatáři této informace za zločinné opatření, mající intenzitu zločinu proti lidskosti, neb naplňuje všechny znaky skutkové podstaty označeného zločinu, způsobuje mučivým způsobem duševní utrpení a destruuje základní lidská práva jeho obětí i po 1.10.2009.

110. Signatáři této informace jsou dále názoru , že za spolupachatele zločinu proti lidskosti , páchaných některými soudci České republiky, nelze považovat pouze soudce Ústavního soudu, kteří se podíleli na vzniku a přijetí stanoviska Ústavního soudu a kteří jsou označení v bodě č. 103. a č. 107. této informace, ale také soudce obecných soudů, kteří jejich rozhodnutí opírají o závěry předmětného stanoviska a tím v konečném důsledku zbavují zasažené jejich rozhodnutím majetkových práv, chráněných mezinárodním právem jako základní lidské právo a způsobují jim značné psychické útrapy. Nelze nepřihlédnout ke skutečnosti, že většina obětí tvoří příslušníci rodin, které budovaly svůj majetek po generace a v některých případech i stovky let.

111. Signatářům této informace jsou v současnosti známá pouze jména a působišť některých soudců obecných soudů, kteří se na mučivém duševním utrpení a poškozování základních lidských práv podílejí. Úplný přehled o soudcích, kteří se popsanému jednání propůjčili však může podat Ministerstvo spravedlnosti České republiky, které může vyzvat předsedy jednotlivých krajských soudů, aby zjistili u jednotlivých civilních senátů v oblasti jejich působnosti, ať rozhodujících v prvním nebo druhém stupni, v kolika případech bylo nepříznivě rozhodnuto o žalobách

s odkazem na stanovisko Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS –st.21/05, z 1.11.2005, a kteří soudci tak rozhodli.

112. Obdobně je v možnostech Ministerstva spravedlnosti ČR si opatřit obdobnou informaci u předsedy Nejvyššího soudu ČR ve vztahu k dovolacím senátům, rozhodujícím o dovoláních osob, které byly s jejich žalobami neúspěšné s odkazem na stanovisko Ústavního soudu.

113. V současnosti jsou spolehlivě známá jména níže označených soudců, kteří se podíleli na aplikaci stanoviska Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS –st.21/05 také po 1.říjnu 2009, kdy vstoupil Statut Mezinárodního trestního tribunálu v platnost pro Českou republiku.

114. Soudci Ústavního soudu

- JUDr. Stanislav Balík
- JUDr. František Duchoň
- JUDr. Vlasta Formánková
- JUDr. Vojen Güttler
- JUDr. Pavol Holländer
- JUDr. Dagmar Lastovecká
- JUDr. Jiří Mucha
- JUDr. Jan Musil
- JUDr. Jiří Nykodým
- JUDr. Michaela Židlická
- JUDr. Vladimír Kurka
- JUDr. Pavel Rychetský

115. Soudci Nejvyššího soudu ČR

- JUDr. Ludvík David, CSc.
- JUDr. Jan Eliáš, PhD.
- JUDr. Josef Rakovský
- Mgr. Jan Kraus

116. Soudci Městského soudu v Praze

- JUDr. Ivana Hasalová
- JUDr. Ladislava Mentbergerová
- Mgr. René Fischer

117. Soudci Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice

- Mgr. Miloš Zdražil
- JUDr. Alena Pokorná
- JUDr. Vít Pejška
- Mgr. Radek Kopsa

Oběti mučivých psychických útrap, zbavování majetku a práva na spravedlivý soudní proces uplatněním stanoviska Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS – st. 21/05 po 1.10.2009 jednotlivými soudci a úředníky České republiky

118. Signatáři této informace označují pro Prokurátora Mezinárodního trestního tribunálu zatím několik jmen obětí. Po doručení této informace k rukám Prokurátora bude její text zpřístupněn společně s výzvou dalším obětem, aby se tyto přihlásily s označením a vyčíslením utrpěných škod, které jim byly způsobeny soudci Českých soudů, případně jinými úředními osobami, u Prokurátora .

<i>119.</i>	<i>Oběť</i>	<i>občan státu</i>	<i>jména soudců, (státních úředníků), kteří uplatnili stanovisko Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS-st.21/05 z 1.11.2005</i>
1)	Dr. Johanes Tietze	SRN	JUDr. Lastovecká, JUDr. Balík, JUDr. Nykodým
2)	Ing. Antonín Vokoun	ČR	JUDr. Formánková, JUDr. Židlická JUDr. David, CSc., Mgr. Kraus, JUDr. Eliáš PhD., Mgr. Fischer, JUDr. Hasalová, JUDr. Mentbergerová
3)	Jindřich Růžička	ČR	JUDr. Kurka, JUDr. Mucha, JUDr. Musil, JUDr. Eliáš, PhD., JUDr. David, CSc., Mgr., Kraus
4)	Ing. Arch. Jasan Burin	USA	JUDr. Güttler, JUDr. Janů, JUDr. Duchoň, JUDr. Rakovský, JUDr. David , CSc., Mgr. Kraus
5)	Eva Hejlová , Hana Suchá	ČR	Mgr. Zajíček, Ing. Miroslav Kalousek
6)	Jan Alexander Herberstein	Rakousko	JUDr. Rychetský, JUDr. Holländer, JUDr. Musil, JUDr. Mucha, JUDr. Güttler, JUDr. Kurka, JUDr. Balík, JUDr. Nykodým, JUDr. Formánková, JUDr. Židlická, JUDr. Lastovecká
7)	Carlos Maximilian Kinsky Y Kavanagh	Rakousko Argentina	JUDr. Pokorná, Mgr. Zdražil, JUDr. Pejška, Mgr. Kopsa,

120. Oběti, které jsou označeny jménem a příjmením v předchozím bodě této informace, označují za svého právního zástupce Mgr. Jaroslava Čapka, advokáta, člena České advokátní komory, evidenční číslo 1223, se sídlem advokátní kanceláře v České republice, Komenského 241/35, 500 03 Hradec Králové.

121. Právní zástupce Mgr. Jaroslav Čapek splňuje předpoklady kladené na jeho osobu obsahem článku 22 bod 1. *The rules of Procedure and Evidence*, které jsou

instrumentem *for the applicatiion of the Rome Statute of the International Criminal Court*. Jako advokát působí také jako obhájce ve věcech trestních a zmocněnec poškozených osob trestnou činností.

122. Závěrem signatáři této informace, z nichž někteří jsou zároveň oběťmi, jak jsou přesvědčeni, zločinu proti lidskosti v mezích jak je tento zločin vymezen v článku 7 odst. 1 písm. f) a písm. h) Statutu Mezinárodního trestního tribunálu navrhuje, aby Prokurátor, případně jiná součást Mezinárodního trestního tribunálu, vyzvala Ministerstvo spravedlnosti České republiky k předložení těchto informací :

- a) kolik žalob na určení vlastnictví bylo zamítnuto obecnými soudy v jednotlivých obvodech krajských soudů v letech - 2009 po 1.10.2009, 2010, 2011 a 2012, s odkazem na obsah stanoviska Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS-st.21/05
- b) kolik podaných dovolání k Nejvyššímu soudu ČR bylo odmítnuto či zamítnuto od 1.10.2009 do 21.12.2012 s odkazem na důvody obsažené ve stanovisku Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS-st.21/05 z 1.11.2005.

123. Dále je navrhováno, aby byl vyzván Ústavní soud České republiky ke sdělení Mezinárodnímu trestnímu tribunálu v kolika případech tento soud odmítl či zamítl v období od 1.10.2009 do 31.12.2012 ústavní stížnosti, případně ústavní stížnosti spojené s návrhem na zrušení části zákona, z důvodů opírajících se o závěry stanoviska Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS-st.21/05 z 1.11.2005.

124. Navrhované důkazy v bodech 122. a 123. jsou zásadní pro posouzení rozsahu a systematičnosti útoku proti identifikovatelné skupině osob, domáhající se restituce a reparace majetku podle zásad mezinárodního práva.

125. Navrhované důkazy jsou zásadní také pro posouzení opakovanosti páčání činů uvedených v Článku 7, odst.1 písm.f) a písm.h) Statutu Mezinárodního trestního tribunálu, páchaných v souladu s politickou linií státu a jménem České republiky.

K postavení České republiky

126. Signatáři této informace sdělují Prokurátorce Mezinárodního trestního tribunálu, že na jednání , které považují ze strany osob označených v bodě 119. za zločin proti lidskosti, se podílela a podílí také Česká republika.

127. Podíl České republiky je spatřován v tom, že je to právě tento subjekt mezinárodního práva, který stále zadržuje, nyní již více jak dvacet let po pádu komunistického režimu, značnou část majetkových hodnot, ke kterým se hlásí oběti v předu popsaného zločinu proti lidskosti, z titulu vlastnického, či dědického práva.

128. S majetkem obětí hospodaří , generuje z něho pro sebe zisky a tento majetek dokonce i postupně rozprodává třetím subjektům.

129. Česká republika si však musí být vědoma, že je součástí světového společenství a zároveň účastníkem řady mezinárodních smluv celosvětového nebo regionálního významu, které ji zavazují poskytovat ochranu lidským právům a základním svobodám.
130. Místo poskytované ochrany však umožnila a umožňuje osobám vystupujícím jejím jménem ona práva a svobody porušovat způsobem, který je nutno označit za hrubé a závažné porušení mezinárodně uznaných lidských práv.
131. Česká republika tak selhala v realizaci jejího závazku respektovat a zajistit respekt i k mezinárodním lidským právům, majícím svůj základ v mezinárodních smlouvách, ve kterých je smluvní stranou, v mezinárodním zvykovém právu, přesto, že se jej v Čl. 1 její Ústavy dovolává a konečně v jejím vlastním zákonodárství.
132. Česká republika selhala a více jak dvacet let selhává zajistit osobám spadajícím pod její jurisdikci adekvátní, efektivní a promptní odškodnění, včetně reparace.
133. Signatáři této informace upozorňují Soud na skutečnost, že Česká republika není vůbec připravena na eventualitu, kdy bude nutné přistoupit k reparaci ve prospěch obětí hrubého porušení mezinárodních lidských práv.
134. Česká republika do současnosti nepřistoupila ani k vytvoření národního programu pro reparace a asistenci ve prospěch obětí. Přitom je to právě ona, které lze přičíst k tíži některé akty a opomenutí, které založily závažné porušení mezinárodních lidských práv.
135. Česká republika tak musí předpokládat, že tisíce obětí jejích neakceptovatelných aktů se jednoho dne po ní budou domáhat reparací. Dále musí předpokládat, že oběti mezinárodního trestného činu zločinu proti lidskosti, nebudou v rámci reparací uspokojeny s jejich nároky pouze z majetku odsouzených.
136. Česká republika v současnosti nedisponuje efektivními mechanismy k prosazení rozhodnutí o reparaci škod. Tato skutečnost signalizuje pro budoucnost, že bude docházet k závažným průtahům při realizaci forem reparace jakými jsou – restituice, finanční kompenzace, rehabilitace, satisfakce nebo záruky o neopakování spáchaného činu.

Závěr

137. My, signatáři této informace, jsme názoru, že předložená iniciační a rámcová informace, předložená Prokurátorce Mezinárodního trestního soudu, poskytuje obstojný základ pro rozhodnutí o přistoupení k důkladnému prošetření případu.

V Praze dne 2.1.2013

Prosím směrujte veškeré dotazy na níže uvedenou adresu:

**Mgr. Jaroslav Čapek
Advokát
Komenského 241
500 03 Hradec Králové
Česká republika**

Tel: +420 49 551 54 92

Fax: + 420 49 551 42 35

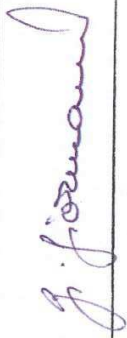
E-mail: capek.advokat@seznam.cz

Seznam příloh :

1. Human Rights Committee – Communication No.774/1997 (*k bodu 5.*)
2. Human Rights Committee – Communication No.1448/2006 (*k bodu 11.*)
3. Decicision of the District Court of the City of Ústí nad Orlicí, dated on 3th day of April 2003, ref. # 8C 14/2001-94 (*k bodu 12.*)
4. Nález pléna Ústavního soudu ČR , sp.zn. Pl.US 9/99 (*k bodu 16.*)
5. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.10.1998, sp.zn. 28Cdo 49/98(*k bodu 17.*)
6. Nález pléna Ústavního soudu ČR , publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 55/1995 Sb.(částečný překlad) (*k bodu 23.*)
7. Deník Právo z 2.7.2003 (*k bodu 26.*)
8. Deník Hospodářské noviny z 2.7.2003 (*k bodu 26.*)
9. Deník MF Dnes ze 4.7.2003 (*k bodu 27., 28., 35.*)
10. Deník Právo z 12.7.2003 (*k bodu 28. a 35.*)
11. Stanovisko Ústavního soudu ČR ze dne 1.11.2005, sp.zn. Pl.US-st.21/05, publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 477/2005 Sb. (*k bodu 58.*)
12. Právní zpravodaj, srpen 2004, „*K otázce vztahu restitučních a obecných předpisů z jiného pohledu*“ (*k bodu 41.*)
13. Odlišné (disentující) stanovisko soudkyně Elišky Wagnerové ke stanovisku pléna Ústavního soudu ČR sp.zn. . Pl.US-st.21/05, podpořené soudcem Miloslavem Výborným (*k bodu 49., 55., 58., 106.*)
14. Deník Hospodářské noviny z 2.2.2007 „Pavel Rychetský : Dnešní politika je už spíš karikatura“ (*k bodu 104.*)
15. Sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR o počtu zamítnutých žalob na určení vlastnictví od roku 2006 do roku 2008, z 26.2.2009 (*k bodu 60.*)
16. Deník Hospodářské noviny z 22.8.2011, „Ostudné zemědělské restituce“ (*k bodu 68.*)
17. Dopis ředitele Divize lidských práv a smluv Výboru OSN ze dne 14.7.2010 (*k bodu 90.*)
18. Sdělení vládního zmocněnce JUDr. Víta Schorma ze dne 21.9.2010 (*k bodu 92.*)
19. Sdělení ředitele Sekce pro lidská práva Úřadu Vlády České republiky ze dne 30.12.2010, č.j. 18760/10-OLP (*k bodu 92.*)
20. Dopis právního zástupce Mgr. Jaroslava Čapka panu Ibrahimu Salamovi, řediteli Divize lidských práv a smluv Výboru OSN pro lidská práva v Ženevě, ze dne 11.10.2010 (*k bodu 91.*)

LIST OF COSIGNERS

I UNDERSIGNED, DECLARE THAT I FULLY ASSOCIATE MYSELF WITH THE VIEWS AND FACTS INCORPORATED IN THIS INFORMATION.

NAME/SURNAME	ADDRESS	TEL./E-MAIL	SIGNATURE
JAN KOURĪM	CZECH REPUBLIC STAVAROV 89 PARDUBICE	00420 777913850 jkourim@email.cz	
ANTONIA VOLOUN, ing.	CZECH REPUBLIC ELIŠKY KAŠAHOVSKÉ NAB, 1921 BĚLÁ POD BEZDĚZEM	00420 603144470 voloun@dragon.cz	
IVANKA KOHOUTKOVÁ	263 01 DOBRŮŠ V LIPKÁCH 932	00420 425 169 909 i.kohoutkova@volny.cz	
DAGMAR KARSCHOVÁ	3. MEISER STR. 6 D-91522 ANSBACH BRD	0049/981/14121	
JASAN BURIN	VEZERNÍ ULICE 3 150 00 PRAHA 5 - SYČHOV	00420/728 563 470	
GIROLAMO GIORTANI	VINOHRADSKÁ 1215/32 PRAHA 2 - VINOHRADY 120 00	00420/603 900 720	
Jan Alexander Herberstein	Fuert Selmburg 20 A 9344 Starnburg	0043/4266 2507	